

اصل مطلب

دیدار ظریف با سناتور آمریکایی تایید شد

سیدعباس موسوی سخنگوی وزارت خارجه درخصوص دیدار وزیر امور خارجه جمهوری اسلامی ایران با یک سناتور آمریکایی گفت: «بیش از دو دهه است که در جهت روشنگری و تبیین سیاست‌های جمهوری اسلامی با نخبران سیاسی غیردولتی آمریکا شامل اعضای کنگره (که مقام دولتی محسوب نمی‌شوند) گفت‌وگو و تبادل نظر می‌شود. این افراد نه مقام دولتی هستند و نه اختیار مذاکره دارند و نه مسئولان ایران با آنها مذاکره کرده یا خواهند کرد.» وی افزود: «هدف این گونه دیدارها - که البته وقت و نیروی زیادی نیز از وزیر امور خارجه در سفرهای فشرده ایشان می‌گیرد- جلوگیری از تاثیرگذاری گروه‌های فشار همچون «گروه بی» بر جامعه سیاسی و افکار عمومی آمریکاست و به همین دلیل هم با واکنش شدید و عصبانیت تندروها مواجه می‌شود.»

کشف ۳ کارتخوان با گردش مالی میلیاردی در دفتر زنگنه

ابوالفضل ابوترابی، نماینده مردم نجف‌آباد در مجلس در گفت‌وگو با خبرنگار پارلمانی خبرگزاری فارس، با بیان اینکه تعداد امضاهای استیضاح زنگنه رو به افزایش است، گفت: «آقای زنگنه امروزه در شرایط تحریم تمام سیستم را معطل کرده و هر روز بهانه می‌آورد؛ یک روز می‌گوید سرنان قوا باید به من اختیارات بدهند تا دیوان محاسبات و سازمان بازرسی گریبانگیر من نشوند و اخیرا سه کارتخوان فروش در دفتر وی کشف شده که ۱۰ میلیارد تومان گردش مالی این کارتخوان‌ها بوده است؛ یکی از این کارتخوان‌ها به نام یکی از آبدارچی‌های دفتر آقای زنگنه است.»

ابوترابی خاطرنشان کرد: «امورآن امنیتی علاوه‌بر کشف کارتخوان در دفتر وزیر نفت، مقداری طلا و دلار نیز در دفتر آقای وزیر کشف کرده‌اند که این مساله موجب اختلافات و بحث‌هایی بین زنگنه و وزیر اطلاعات در هیات دولت شده است. وزیر نفت عنوان کرده که من در این زمینه با وزارت اطلاعات همکاری نخواهم کرد.»

ضرر ائتلاف با اعتدال و توسعه برای کارگزاران از نفع آن بیشتر است

حسین مرعشی، عضو ارشد کارگزاران سازندگی در گفت‌وگو با «فارس» به انتقاد از حزب اعتدال و توسعه پرداخته و گفته است: «در بدو تشکیل حزب اعتدال و توسعه، همه این حزب را شاخه اصولگرایی مرحوم هاشمی‌رفسنجانی تلقی می‌کردند. آقای روحانی هم آنجا حضور داشت. تفاوت آنها با حزب کارگزاران این است که حزب کارگزاران در جبهه‌اصلاحات‌اثرگذار است؛یعنی حزب کارگزاران در جبهه‌اصلاحات دارای جایگاهی است که هیچ اتحاد و ائتلافی در اصلاح‌طلبان شکل نمی‌گیرد، مگر اینکه حزب کارگزاران در آن حضور داشته باشد، بنابراین حزب کارگزاران هم می‌تواند نقش اثباتی داشته باشدو هم مبارزه منفی به خود بگیرد. اشکالی که به حزب اعتدال و توسعه وارد است، اینکه آنها مطلقاً نتوانستند در جبهه اصولگرایان حضور و پایگاهی داشته باشند؛ یعنی حزب اعتدال و توسعه به اهداف مهم خود نرسیده است.» وی ادامه داد: «جبهه اصولگرایان هیچ وقت اعتنایی به حزب اعتدال و توسعه نداشت‌ه و این حزب حتی حضور حداقلی هم در این جبهه نداشته است. از نظر من حزب اعتدال و توسعه از اهداف خود فاصله گرفته است. حزب اعتدال و توسعه برای ورود به جبهه اصلاحات نیز احتیاط می‌کند، هرچند جبهه اصلاحات ممکن بود حزب اعتدال و توسعه را به‌عنوان یک حزب میانه بپذیرد. آنها خودشان تاکید دارند که ما اصلاح‌طلب نیستیم. کارگزاران که خواسته اصلی خود را اصلاح‌طلبی می‌داند، خاستگاه خود را هان نمی‌کند که برود به حزبی که نه‌میانه است و نه جایگاهی در اصولگرایی دارد، ائتلاف کند. برویم با حزب اعتدال و توسعه ائتلاف کنیم که چه اتفاقی بیفتد؟ آن چیزی که ما با این ائتلاف از دست می‌دهیم در برابر آن چیزی که باید به دست بیاوریم، خیلی بیشتر است. در کشور درست کردن جریان سوم کار ساده‌ای نیست.»

مجلس به‌ایستگاه پایانی خود رسیده و تکلیف آخرین هیات‌رئیس‌مجلس دهم امروز با برگزاری انتخابات مشخص می‌شود. فراکسیون‌های سیاسی یعنی فراکسیون ولایی، فراکسیون مستقلین وامیدی هاروز گذشته لیست نامزدهای خود را برای ریاست، دو نایب‌رئیس، ۶ دبیر و سه کارپرداز معرفی کردند تا مشخص شود فراکسیون امید بدون ائتلاف وارد میدان رقابت شده و دو فراکسیون دیگر حداکثر تلاش خود را کرده‌اند که بر سر کرسی‌ها با یکدیگر رقابت نکنند.در این میان اما باید گفت این صورت‌بندی از انتخابات، یک وجه درون مجلسی دارد که به کسب کرسی‌های هیات‌رئیس‌ه مربوط می‌شود و یک وجه پررنگ‌تر خارج از مجلس که به رقابت‌های کلان سیاسی به‌ویژه در سال منتهی به انتخابات اسفند ۹۸ ختم خواهد شد. با توجه به اینکه این دور از انتخابات برای سال پایانی است و بخش مهمی از این مدت را نمایندگان درگیر کارزار انتخابات خواهند شد، موضوع اول آنچنان مهم، حیاتی و حیثیتی نیست و به مراتب اهمیت کمتری نسبت به سه سال گذشته دارد، اما در مقابل صف‌بندی و کنش‌های سیاسی امروز همگی به‌صورت مستقیم به انتخابات دوره یازدهم مجلس مربوط است؛ جایی که رقابت با چالش‌های چند موضوعی بروز کرده و به احتمال فراوان چینش متفاوتی از بازیگران سیاسی را نسبت به دوره گذشته سبب خواهد شد. از همین رو می‌توان این مساله را به ذهن وارد کرد که فضای امروز مجلس ماکتی از انتخابات اسفندماه است. «فرهنگستان» در شماره امروز خود متن و فرامتن رقابت امروز مجلسی‌ها را سواى اینکه چه کسی برنده نهایی خواهد بود و ترکیب هیات‌رئیس‌ه چگونه رقم می‌خورد، بررسی کرده است.

امروز «متن» در حاشیه است

نمی‌شود که این خود نشان می‌دهد آنها حشنه را خالی کرده‌اند تا علنی لاریجانی با راي بالایی دوباره ریاست مجلس را برعهده بگیرد و البته این موضوع را می‌توان این گونه هم تفسیر کرد که اعضای فراکسیون ولایی برای نزدیک شدن عارف به کرسی ریاست از معرفی حاجی بابایی صرف‌نظر کرده‌اند. اعضای این فراکسیون عبدالرضا مصری و محمدحسین فرهنگی را به‌عنوان کاندیداهاى نایب‌رئیسى مجلس معرفی کردند و البته با توجه به سکوت فراکسیون مستقلان در این زمینه، ولایی‌ها امید دارند بتوانند خیز مناسبی برای رسیدن به عبدالکرم حسین‌زاده، مهدی مقدسی و محمود صادقی را به‌عنوان کارپرداز معرفی کرده است. این لیست البته با این وصف ارائه شده که در هر سه دوره گذشته گزینه‌امیدی‌ها برای ریاست مجلس، یعنی محمدرضا عارف، در رقابت با علی لاریجانی شکست خورده و نتوانسته به سکوی ریاست برسد. در مقابل امانواب‌رئیس در این سه سال به پرتشکیان و مطهری رسیده و باقی صندلی‌های هیات‌رئیس‌ه نیز بین مستقلان ولوایی‌ها تقسیم شده است.

باوجود اینکه در روزهای اخیر برخی اعضای فراکسیون ولایی در اظهار نظرهایی گفته بودند حاضر به ائتلاف با مستقلان یا همان حامیان لاریجانی نیستند، به‌گونه‌ای لیست خود را منتشر کردند که در عمل رقابتی میان آنها و مستقلان ایجاد نشود، هرچند در جبرها آمده بود حمیدرضا حاجی‌بابایی، رئیس این فراکسیون خود را برای رقابت با لاریجانی و عارف آساده می‌کند، اما در لیست منتشرشده از نامزدهای فراکسیون ولایی، در مقابل عنوان ریاست مجلس نام فردی دیده

در فاصله کمتر از یک سال مانده به پایان کار مجلس دهم، گروه‌های سیاسی اصلاح‌طلب‌ا طیف‌های رادیکال ترشان گرفته تا آنهایی که یک پایشان در دولت است و پای دیگرشان در اصلاحات، برای ورود به انتخابات اسفندماه با چالش‌های عمده‌ای مواجه هستند؛ چالش‌هایی که قدری بنیادین به نظر می‌رسند و به این سادگی‌ها هم نمی‌توان برای مرتفع کردن شان راه چاره‌ای پیدا کرد.

مهم‌ترین چالشی که اصلاح‌طلبان از همین حالا باید برای رویارویی با آن دست و پنجه نرم کنند، چسبندگی غیرقابل انکار این جریان به دولت و شرکت در کارنامه آن است. هرچه باشد، بدنه اجتماعی این جریان وضع موجود را آشنی می‌داند که عنای قوم برای آنها پخته‌اند و یا تکرارشان به خورد آنها داده‌اند. چسبندگی به دولت البته صرفاً ریشه در حمایت انتخاباتی از روحانی در ۹۲ و ۹۶ ندارد. این موضوع طی ۶ سال گذشته به اندازه کافی در مناسبات اصلاح‌طلبان و دولت‌مورد حمایت‌شان نمود داشته‌و حالا هرگونه تلاش برای مرزگذاری و عبور از روحانی برای جامعه نمی‌تواند باورپذیر باشد. در این میان فراکسیون امید نیز نشان داده که ترجیح می‌دهد همه‌جوره با دولت راه آمده و اساساً همه ابزارهای نظارتی پارلمانی‌اش را در مواجعه با آن اخته سازد. مروری کوتاه بر فعالیت‌های این فراکسیون در بزنگاه‌های استیضاح‌ها و طرح سوال‌ها و رای اعتماد‌ها و... حکایت از آن دارد که امیدها، عمده کم و کاست‌های عملکرد دولت را مهربانانه از زیر سیبیل مبارک رد کرده‌اند و انگار نه‌خانی آمده و نه خانی رفته است، همه چیز را از تحقق وعده‌ها تا پیگیری مطالبات به برجام، تحریم، FATF، پارلمو، CFT و... گره زده‌اند و هرچا هم که بر سر دواړهی منافع دولت و منافع جامعه گیر کرده‌اند، اولی را چسبیده و دومی را با شعار و حرف ماست مالی کرده‌اند. این دیگر حرف منتقدان نیست و محمدرضا عارف، رئیس فراکسیون اصلاح‌طلبان آن را می‌گوید. او اگرچه معتقد است پیگیری مطالبات

سیاست

صحنه‌آرایی امروز مجلس میان سه فراکسیون اصلی می‌تواند تمرینی برای انتخابات امسال باشد

ماکت انتخابات ۹۸

کاندیداتوری عارف، ساز جدایی اصلاح‌طلبان از لاریجانی

انتخابات هیات‌رئیس‌ه سال چهارم مجلس با صف‌بندی‌های کنونی، نمایی از انتخابات اسفندماه لقب گرفته است و آنقدر این موضوع مهم شده که کسی از کارکرد آن در مجلس سخن نمی‌گوید و ناظران این میدان تلاش می‌کنند صرفاً به ارزیابی پیام‌های سیاسی صف‌بندی شکل گرفته بپردازند. در پاسخ به چرایی این موضوع نکات مهمی قابل ذکر است: نکاتی که همگی حول این موضوع است: «اصلاح‌طلبان که امروز تلاش کرده‌اند لیست کاملی به دور از نزدیکان علی لاریجانی و حامیان دولت روحانی ارائه کنند، به دنبال ارسال این پیام سیاسی هستند که در انتخابات اسفندماه هم بنای ائتلاف با این دو گروه را ندارند.» به این صورت که اصلاح‌طلبان نزدیک به محمدرضا عارف مانند اتحاد ملت‌ها و دیگر احزاب اینچینی‌تی تا حد امکان خود را از لاریجانی دور نگه می‌دارند و برعکس اعتدال و توسعه‌ای‌ها و بخشی از اصلاح‌طلبان که همان کارگزارانی‌ها محسوب می‌شوند، علاقه‌مند به ادامه ائتلاف دولت و نزدیکان رئیس‌فعلی مجلس هستند و موفقیت را همچنان در این مسیر جست‌وجو می‌کنند.

در سال چهارم و چندماه مانده به آغاز رقابت‌های انتخاباتی، اساساً کرسی‌های هیات‌رئیس‌ارش کارکردی کمتری نسبت به گذشته دارند، خصوصاً اینکه ریاست علی لاریجانی با توجه به ارتباطات گسترده‌ای که در مجلس دارد، تقریباً تثبیت شده است و احتمالاً محمدرضا عارف و دیگر اعضای فراکسیون امید نیز به‌خوبی به این مساله واقفند. محمدرضا عارف می‌داند که اگر گر بنا به پیروزی بود، همان سال اول که هنوز بازی‌کشی‌ها تعمیق نشده بود، باید این اتفاق رخ می‌داد یا حداقل در سال سوم که پیوند علی لاریجانی با حسن روحانی در ماجرای برجام و اداره کشور نمادی از شکست بود و لاریجانی در موضع ضعف قرار داشت، می‌توانست شکل بگیرد و احتمال تغییر در این مساله در برهه کنونی تقریباً بعید است.

مساله دوم تجربه سنگین شکست ائتلاف امید در جریان رقابت‌های درون مجلس پس از پیروزی در انتخابات سال ۹۴ است. در آن ایام هواداران دولت، اصلاح‌طلبان و تیم علی لاریجانی در بسیاری از شهرها از جمله تهران با یکدیگر ائتلاف

وضعیت آچمز

ابتدا تعداد قابل توجهی از اعضای آن حساب‌شان را از فراکسیون امید سوا کردند و راه خود را رفتند؛ دو پروژه‌ای که از قضا هر دو نیز با شکست مواجه شدند و همین موضوع در کنار پرسش‌های بی‌پاسخ بدنه اجتماعی از میزان کارآمدی آنها، اخیراً زمزمه‌های خلوص‌گرایی را در این جریان پدید آورده است.

رادیکال‌سیسم بروز یافته در رفتارهای این جریان در حوادث ۸۸ نهایتاً انسدادی را به آنها تحمیل کرد که با گذشت یک دهه از تحولات آن روزها همچنان وضعیت این طیف نرمال نشده و احتمالاً در دو انتخابات پیش رو نیز تغییری در آن پدید نیابد. همین موضوع احتمالاً بار دیگر آنها را به ائتلاف سوق خواهد داد و مجدداً تحقق آرزوی اجرای سناریوی حضور حداکثری را به آینده‌ای نامعلوم موکول خواهد ساخت.

هر بار پرسش از علت نا کارآمدی‌ها به میان آمده، اصلاح‌طلبان توجیه تکراری نداشتن کاندیدای حداکثری و اجبار برای تن دادن به گزینه‌هایی را که عمدتاً مطلوب‌شان نبوده مطرح کرده و پای شورای نگهبان را به میان کشیده‌اند؛ توجیهی که البته اگرچه تا جایی کار می‌کرد و می‌شد سوء‌عملکردها را با آن لایوشانی کرد، اما از روزی که از شورای شهر پنجم رونمایی شد، دیگر پاسخگو نیست. شورای شهر تمام اصلاح‌طلب پنجم در حالی نیمی از عمر خود را به اسم و فامیل بازی و گذر از این شهردار به آن یکی شهردار گذرانده که حالا دیگر جدای از منتقدان، داد خود اصلاح‌طلبان هم از عملکرد آن بلند شده است. این بار اما به دلیل ماهیت انتخابات شورای شهر، امکان بسار کردن نا کارآمدی‌ها بر شورای نگهبان وجود ندارد و هرچه هست را باید در حلقه‌هایی جست‌وجو کرد که لیست این جریان برای شورای شهر در آنها پخت و پز شد؛